

Røde Garde

Avisa til SUF(m-1)

Nr.8 - 1972 1krone

VARIG FRONT MOT EEC!

Sveriges frihandelsavtale:

De europeiske fellesskap består av tre deler: Euratom, Kull- og Stålnasjonen og Det økonomiske fellesmarked med fri etableringsrett, fri bevegelse av arbeidskraft og kapital.

Sverige har inngått avtale med de to sistnevnte. Tilsammen omfatter de to avtalene alle industriprodukter og de viktigste industriråvarene. Jordbruksvarer er holdt utenfor.

Avtalen med Kull- og Stålnasjonen utgjør et stort skritt i retning av en **tollunion** med EEC. Avtalens artikkel 20 sier: »Sverige skal treffe de nødvendige tiltak for at virkningene fortløpende skal bli de samme som de som oppnås ved gjennomføringsbestemmelsene som Fellesskapet vedtar.» Dette gjelder fastsettelse av priser og forbud mot tilpasning til pristilbud fra tredjeland.

Frihandelsavtalen betyr at tollene mellom Sverige og EEC skal falle bort i løpet av 3 år på de varene avtalen omfatter – med et par unntak. Unntaka er varer Sverige produserer og som er en trussel mot EECs industri i dag, på disse skal tollene falle bort i løpet av 10–12 år.

„arbeidsdeling”

Frihandelsavtalen forbyr statlige inngrep for å støtte industri på nye felter eller beskyttelses-tiltak for hjemmeindustrien.

Det betyr at Sverige ikke kan beskytte svak industri hjemme, som kan virke til å gjøre landet mer sjølberga, mot den sterkere industrien i EEC. Frihandelsavtalen vil etter hvert føre til en »arbeidsdeling» mellom Sverige og EEC når det gjelder industrien. Sverige, som har forholdsvis »dyr» arbeidskraft, vil spesielt produsere mindre arbeidskrevende varer. Dette kan bety en trussel mot mange svenske arbeidsplasser.

nasjonale virkemidler

Forbudet mot beskyttelse betyr videre at mange av de vanlige virkemidlene i den økonomiske politikken faller bort. Hvis Sverige får problemer med betalingsbalansen som følge av at importen fra EEC er større enn eksporten til EEC, kan ikke landet ty til kunstige begrensninger av importen eller toll på den. De har bare to måter å løse problemene på, enten forsøke å gjøre de svenske varene mer konkurranedyktige ved å senke lønningene eller ved rasjonalisering, eller ved å gjøre det svenske folket mindre kjøpedyktig gjennom økt beskatning.

Den svenske frihandelsavtalen sier ikke noe om fri kapitalbevegelse, men tabellen som følger nedenfor viser at med frihandel øker ofte kapitaleksporten.

Tabellen viser kapitaleksporten fra EEC og EFTA til Norge i mill. kr.

	1957	1966
EEC	151	154
EFTA	117	446

Kapitaleksport fra EEC til Norge vil si at EEC kjøper opp norske bedrifter. Kapitaleksport den andre veien har stort sett betydning nedleggelse av arbeidsplasser i Norge.

Sverige fullt medlem innen 4 år?

Alle frihandelsavtalene EEC har med EFTA-land (unntatt Finland) har en paragraf der det heter at partene erklærer seg villige til å styrke og fordype deres forbindelser og utvide dem til

områder som ikke omfattes av denne avtalen når det måtte vise seg til fordel for deres næringsliv». I kommisjonens rapport om EFTA-land som ikke søker medlemskap, heter det: »... må frihandelen etterfølges av en så omfattende liberalisering på andre områder som mulig. I første rekke arbeidskraftens frie bevegelse, tjenestesektoren, jordbruket...»

Den svenske regjeringen har tidligere uttalt at målsettingen er fullt medlemskap, og uttalelser bl. a. Palme har kommet med siden viser at målet fremdeles er det samme. Det er »utviklingsparagrafen» Mansholt tenker på når han forutsier at Sverige vil være fullt medlem innen 4 år (Dagens Nyheter, 28/3 1972), og den samme paragrafen er det Volvo-sjefen, Gyllenhammar, har i tankene når han sier at frihandelsavtalen »er en god start».

medlemskap avgi vi suverenitet på forsvarspolitikken område, men vi ga ikke fra oss sjølråderetten, bl. a. fordi NATO-medlemskapet er oppsigelig. Innskrenket suverenitet på stadig flere områder kan imidlertid bety en uthuling av sjølråderetten som kan bety at den går tapt.

Den svenske frihandelsavtalen er også oppsigelig. Den betyr at en del av suvereniteten på bl. a. det økonomiske området blir avgitt til EEC, men Sverige beholder sin *sjølråderett*, inntil noe annet blir bestemt.

motstanden mot EEC i Sverige

REGERINGEN: EUROPEISK GEMENSKAP
PÅ DET ENA...

...ELLER
ANDRA SÄTTET!

SER NI DÅ INTE
ATT VI ANDRAT
KURS I EEC-
FRÅGAN!

den nasjonale sjølråderetten

Er frihandelsavtalen »nesten det samme som medlemskap bare litt bedre»? Mister vi sjølråderetten ved frihandelsavtale slik vi gjør ved medlemskap? I *Marxismen og det nasjonale spørsmål* har Stalin gitt følgende definisjon: »Sjølråderetten betyr at bare nasjonen sjøl har rett til å bestemme over sin skjebne, ingen har rett til med vold å gripe inn i en nasjons liv, odelegge dens seder og skikker, undertrykke dens språk og beskjære dens rettigheter. ... Sjølråderetten betyr at nasjonen kan innrette seg etter eget forgodtbefinnende.» Vi må ikke forveksle tap av sjølråderetten med det å avgi suverenitet på begrensede områder. Ved NATO-

mer fra nær sagt alle politiske grupperinger i Sverige, med unntak av noen på den ytterste høyre fløyen. Men motstandsfronten i Sverige kom seint i gang. Regjeringen holdt lenge kjøft med tidsplanen for undertegnelse og iverksettelse av frihandelsavtalen.

I Norge må ikke det samme skje. Lars Korvald har uttalt at han håper en norsk frihandelsavtale kan tre i verk fra 1. april neste år. Men vi må være forberedt på at det kan skje før. Vi må allerede nå starte diskusjonen om en eventuell norsk frihandelsavtale.

På grunn av regler postverket har, må RØDE GARDES ekstranummer som kom før folkeavstemminga, kalles RG nr. 7/72. Dette nummer blir derfor nr. 8/72.

JUBEL I NORGE!

Mange steder brøt det løs gledesutbrudd allerede om natta, da det ble kjent at flertallet i Norge hadde avvist EEC. Fyrverkeri og spontane demonstrasjoner var uttrykket lettelsen og gleden fikk.

Når vi ser på resultatet av folkeavstemningen, er en ting klart: Folket gikk ikke samlet mot EEC. Både arbeidere og funksjonærer som vi mener ville tape på et medlemskap, har stemt ja. Det må vi tenke over.

Allerede før folkeavstemningen uttalte Arbeiderpartiets saksordfører i EEC-saken, Knut Frydenlund, at et nei-flertall bare var en forsinkelse for medlemskapet, Norge skulle inn. Slike uttalelser har blitt gjentatt både av han og av Høyres generalsekretær Nordvik, etter avstemningen. Bratteli uttalte at det ikke er aktuelt med medlemskap i *den nåværende situasjon*.

Vi er altså ikke ferdig med EEC-kampen. Vi er nødt til å holde sammen og forsvare resultatet av avstemningen. Skal vi greie det, må vi også få med oss en stor del av de som i denne omgangen har stemt ja. Det er derfor av avgjørende betydning at vi som tilhører flertallet under folkeavstemningen ikke viser fiendtlighet og hovmot overfor folk som har stemt ja. For et valg og en avstemning under kapitalismen er litt av en farse. Vi vet at ledere i Øst-Europa klarer å få så godt som hele folket til å stemme på seg, til tross for stor misnøye med dette lederskapet. Vi vet at folkefiendtlige ledere som Nixon og andre også får store deler

Ungdom feirer seireren i Oslos gater.

iv det arbeidende folket til å stemme på seg. Stordelen av de norske arbeiderne har i alle år etter knigen stemt på et parti som har tatt fra dem streikeretten gjennom stadig å få vedtatt forbud i Stortinget. Partier med penger og makt har greidd å få folk til å stemme mot sine egentlige interesser, propagandaen deres er sterk.

FRONTEN BYGGES!

Vil det være mulig å forene alle krefter mot de som vil snikinnføre EEC uten motstandsorganisasjoner? Hvordan skal i tilfelle disse motstandsorganisasjonene være, klarer Folkebevegelsen og

Arbeiderkomiteen å løse denne oppgaven, eller må vi bygge opp en ny organisasjon?

- o Hvordan skal vi få med oss de ja-velgerne som ikke har noen egentlige interesser av medlemskap.
- o Skal vi bygge opp fronten mot en frihandelsavtale, eller skal vi bygge opp fronten for en best mulig frihandelsavtale?
- o Er vi tjent med en frihandelsavtale etter svensk mønster?

Det er mange spørsmål som stiller seg, og det finnes mange svar. Vi er nødt til å diskutere dette, og finne de rette svarene!

Lei eller kjøp Lørdag morgen 7. oktober 1972
industrieiendom i
EEC
Åstenpoen

Tiden er nu inne til å inntre i fellesmarkedet ved å etablere produksjon og lager i stor-København-området.

Vi leser i avisene om at nå vil norske bedrifter flykte til EEC-land. Hvilke bedrifter det dreier seg om er enda ukjent, så vi får se. Men en ting er sikkert, i dag har vi valutalover som hindrer en uhemmet flukt. Hadde vi gått inn i EEC ville vi ikke hatt noen kontroll. Alle bedrifter som vil ut av landet må søke Norges Bank, som følger de linjene Stortinget trekker opp. Hittil er det ført en liberal praksis, men det må bli vår oppgave å gjøre disse bestemmelsene virkningsfulle, for det er tross alt folket som har skapt de verdene kapitalistene nå vil flytte ut av landet. Dette kan ikke kalles annet en økonomisk landssvik!

Hva nå ?

Gå ikke glipp av
 Arbeiderkomiteens

MASSEKONFERANSER!

RØDE GARDE

Organ For SUF(m-l)
Boks 6179, Etterstad, Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr. 7,- pr. år.
RØDE GARDE kommer ut med 10 nr. i året.
Redaktør og ansvarlig utgiver: Arne Bråten.
Trykt hos A/S Duplotrykk 1972.

VOLDTEKT

US-marines har gjestet Norge. I Nord-Norge øvet de seg på invasjon, og i Oslo forlystet de seg med slossing og voldtekt.

RØDE GARDE gjestet en av marinebåtene, og vi spurte en om han hadde vært i Vietnam. Nei, svarte han, men jeg skulle ønske jeg kom dit. Hvorfor, sa vi, – for å drepe, var svaret. En annen vi snakket med ville helst hjem igjen.

US-marines »gjester» land over hele verden. Overalt skjer de samme tingene, invasjon, slossing og voldtekt.

Vi tviler ikke på at de tre soldatene som voldtok den norske kvinnen får sin straff. Overalt i hele verden straffes amerikanske soldater for sin voldsbruk, – hver gang volden ikke kan »rettferdiggjøres» på annen måte. Soldatene som gjennomførte My Lai-massakeren ble stilt for krigsrett. Men US-hæren gjennomfører massakrer hver dag i Vietnam. Av og til lekker dette ut til omverdenen, og da stilles menige soldater for retten.

De tre som voldtok bør få sin straff. Men de var her som offisielle representanter for den amerikanske regjering, og de er lært opp til denne volden. På treningsleirene til »the US-marines» brukes den første halvparten av tjenestetiden til å bryte ned alt som måtte finnes av personlighet i soldatene. På ruinene av dette, bygges soldater opp, – opplært til å lystre, – opplært til at desto grusommere de er mot »fienden», desto bedre virkning har det. USA-imperialismen kommer ikke unna ansvaret for slagsmålene og voldtekten, det er de som målbevisst har skapt disse 19–20 årige voldsmennene, de er deres representanter.

US-marines kom til Norge for å »styrke forsvaret vårt». Og vi leser i NATO-planen OPLAN 100-1 at hvis »den amerikanske militære sjef skulle mene at regjeringen i . . .

ikke har kapasitet til å nedkjempe slike uroligheter på en effektiv måte eller i tide, kan de amerikanske styrker ta forholdsregler som den amerikanske militære sjef mener er nødvendige, enten på egenhånd eller i samarbeid med regjeringen i . . .». Hvis nå den amerikanske militære sjef på egenhånd bestemte seg til å nedkjempe streiker og demonstrasjoner i Norge, hvilke motforestillinger kan vi da vente at US-marine-soldatene har?

RØDE GARDE spurte en av soldatene på båten om hvorfor han ville til Vietnam. For å forsvare oss, sa han. Vietcong dreper oss hele tiden.

Den kinesiske frigjøringshæren hadde 8 grunnleggende prinsipper:

1. Vær høflig når du snakker med andre.
2. Betal skikkelig når du kjøper noe.
3. Gi tilbake det du har lånt.
4. Erstatt tapet hvis du kommer til å ødelegge noe.
5. Ikke slå og skjell ut folk.
6. Ikke ødelegg åker og avlinger.
7. Ikke krenk kvinner.
8. Ikke mishandle fanger.

Forskjellen mellom den Røde Arme og US-marines er at US-marines er opplært til å undertrykke folk, mens den Røde Arme er opplært til å frigjøre. Den Røde Armes soldater er opplært til å tenke sjøl, på militærveskene deres står det: Det viktigste direktivet er: TJEN FOLKET.

De progressive har en stor oppgave i å drive politisk arbeid blant soldatene i Norge, gjøre det mulig for dem å tenke sjøl. SUF(m-l) har god erfaring med å drive politisk arbeid blant soldatene, og vi oppfordrer alle progressive til å dra i militære og undergrave muligheten for at norske soldater kan settes inn mot folket.

VIL DU:

Tegne
Fotograferere
Skrive

for Røde Garde?

Vi trenger kontakter over hele landet!

Vi er ikke først og fremst ute etter kunstnere. Det viktigste er at du er villig til å diskutere det politiske innholdet i det du gjør.

Skal Røde Garde bli et blad for ungdommen i alle landsdeler, må også ungdommen i alle landsdeler være med på å lage det.

Vinner ITT presidentvalget?

Det er umulig å bli president i USA uten å ha støtte av monopolkapitalen. Nixons valgkamp er beregna til å koste 50 mill. \$, McGovern regna med 20 mill., men han har hittil ikke klart å skaffe mer enn 6.

Presidentvalget er en kamp mellom monopoler, Nixon støttes av f. eks. ITT, McGovern av bl. a. The Rank Corporation. Det er altså motsetninger mellom monopolistene. Nixon har bevilga svære beløp til forskning for krigsindustrien, dette har gått ut over de monopolene som ikke har produsert krigsmateriell. Mange av disse er nå interessert i å få slutt på krigen, mens andre f.eks. Honeywell har slått seg opp på krigsindustri og romfart, og vil få vanskeligheter hvis krigen trappes ned.

ER McGOVERN PROGRESSIV I UTENRIKSPOLITIKKEN?

Vi kjenner politikken til Nixon, han er reaksjonær, men hva mener McGovern?

McGovern er for kapitalismen som system, og han er for EEC.

Han har lovet øyeblikkelig bombestopp og full tilbaketrekking fra Vietnam innen 90 dager hvis han blir valgt. Nixon tar ikke fullt så kraftig i, han lover også å trekke styrkene tilbake, men det må gjøres slik »at alle kommer seg trygt ut».

McGovern er for en hardere linje i Midt-Østen enn den Nixon har ført, bl. a. har han klaget fordi Nixon ikke har solgt flere Phantom-fly til Israel.

McGOVERN – DE FATTIGES HÅP?

McGovern sier han vil innføre minstelønn og øke trygdene. Hvor tar han pengene fra, fra monopolene? Det ser ut til at han vil lage noe som likner på et norsk lavtlønnsoppgjør: »De som tjener 'mye' fra før av må vise solidaritet med de

lavtlønne og ikke stille så høye krav.» Han vil nemlig også innføre lønnsstopp for arbeidere i store konserner.

Denne politikken har ikke vunnet fram i den amerikanske arbeiderklassen. Folk er redde for at skattene vil øke, at McGovern bare vil omfordele den kaka arbeiderne allerede har fått i stedet for å ta en stor jafs av monopolenes profitter.

5 måneders offensiv:

FIENDENS TAP I TROPPER:

- 280.000 soldater uskadeliggjort/tatt til fange
- 7 divisjoner satt ut av spill eller alvorlig skadet, samt 33 brigader og regimenter, 205 infanteri-bataljoner, 11 panserregimenter, 22 artilleri-bataljoner.
- 60 bataljoner og multi-kompanienheter, 450 kompanier, 1500 platoner av sivilgarder og militiamenn uskadeliggjort eller oppløst.

I KRIGSMATERIELL:

- 5800 militære kjøretøy erobret eller ødelagt, inklusive 2000 tanks og panservogner, 1300 artilleristykker, 40.000 geværer og hundretusener tonn bomber og ammunisjon erobret eller sprengt i lufta.
- 1850 militære fly/helikoptre skutt ned eller ødelagt på bakken
- 330 krigsskip og kanonbåter senket.
- 600 lagre av brennstoff, ammunisjon og annet krigsmateriale brent opp.
- 58 militære baser (større eller mindre) erobret, samt en militær havn, 8 militære flybaser og 24 militære sektorer, undersektorer og distriksbyer.
- 1800 poster og militære stillinger tvunget til evakuering.

FOLKEOPPSTAND:

- 2.500.000 mennesker har videre reist seg og vunnet tilbake kontroll over utstrakte områder.

I NORD-VIETNAM:

- 422 amerikanske fly skutt ned
- mange USA-soldater straffet og tatt til fange
- USA-krigsskip satt fyr på ved 71 anledninger.

På vägen

Mina armar är bundna, mina ben
kedjade.
Men faglarna sjunger däruppe i
berget.
Skogen fylls av varblommornas
doft.
Vem kan hindra mig att
vara glad,
att känna mig lite mindre ensam
på den ändlösa färdan.

Ho Chu Minh

SLUTT OPP OM VIETNAM-UKA 30.okt-5.nov

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Skolen juger: om Marx

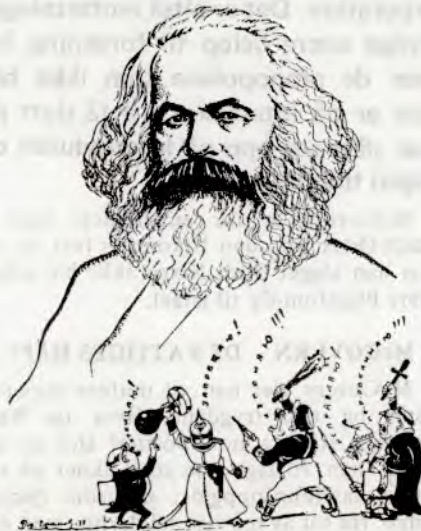
»Han ville ikke at arbeiderne skulle forhandle med arbeidsgiverne og prøve å forbedre sine kår. Jo verre det ble, jo fortere kom revolusjonen sa han». (Hilmo/Øveraas 8 skoleår, 2 opplag, Aschehaug s. 27. En av de mest brukte bøkene i skolen.)

Som marxister vil vi kalle dette ren løgn og bakvaskelse, og Marx sa selv i Det Kommunistiske Partis Manifest at kommunistene «i proletariatets forskjellige nasjonale kamper framhever og gjør gjeldende hele proletariatets felles interesser,» og at de «alltid representerer interessene til bevegelsen som helhet».

Er det da i arbeiderklassens interesse at de skal få det verre? Det mente i hvert fall ikke Marx. Han sto selv i spissen for «spøkelset som var på ferde i Europa —, kommunismens spøkelse». (Manifestet).

Han ledet den første kommunistiske Internasjonale som først tok opp kravet om 8 timers dag i kampen mot arbeidsdager som løp opp i 14 og 16 timer. Han sto i bresjen for opprettelsen av fagforeninger som bl.a. skulle «ta seg av interessene til de dårligst betalte lag av arbeiderne» (resolusjon fra Internasjonale, Marx). Og Marx sier i heftet Lønn, pris og profitt, kap. 14: «Om de (arbeiderne) feigt ga etter i sin daglige konflikt med kapitalen, ville de gjøre seg selv uskikket til en bevegelse av større format».

Her kommer vi over på neste punkt i Hilmo/Øveraas løgner. Kommer revolusjonen fortere om vi støtter kapitalistenes forverrings-

tiltak?

I Manifestet skrev Marx: «De (kommunistene) kjemper for å nå arbeiderklassens umiddelbart foreliggende mål og interesser, men i den nåværende bevegelsen representerer de samtidig

også og ivaretar bevegelsens framtid».

Ved at kommunistene reiser arbeiderklassen til kamp for sine nære mål, bedring av lønn osv., får den tillit til teorien og partiet. Ved at kampene ender med seier *ser arbeiderne at det nytter å kjempe*. Uten støtte, uten erfaring med at det går an å kjempe mot folkets fiender, og uten at de store masser har håp om seier, kan det ikke bli noen revolusjon. Derfor tjener kampen for dagskravene kampen for sosialismen.

Hvorfor har da denne boka snudd alt opp ned. Forfatterne må vite at det de skriver er løgn, men håper at ungdomskoleelever skal få forakt for Marx og kommunismen, for dermed å prøve å sikre kapitalismen, hindre kamp mot undertrykking, og isolere dagens marxister. Og her støttes boka av VG, Aftenposten og Arbeiderbladet: «SUF vil skape kaos og krise, SUF er mot EF for da vil alt bli verre, og grunnlaget for misnøye større».

Også SFU slenger seg på bølgen av hets, og skriver i nr. 4 av «Mot Seier» at vi ser det som «vår oppgave nærmes å framskynde denne (krise)», og at vi «legger for liten vekt på å kjempe fram forbedringer innenfor dagens system».

Vi ønsker ikke å framskynde krise, og vi tror ikke at bare forholdene blir dårlige nok kommer revolusjonen. Se på India, der har de sultet i hundreder av år, og enda ingen revolusjon. Vi mener det vesentlige er erfaring gjennom kamp. Derfor har ML-bevegelsen stått i spissen for streiker, og kjemper for elevenes interesser, krever bort med normerte prøver, bort med MOMS, osv.

Nei, skolebøkene, VG og ledelsen i SFU vet bedre, men vil ikke gi uttrykk for det.

Basisgrupper

Vi m-lere mener at elevenes interesseorganisasjon må være et redskap som kan ta opp det elevene er opptatt av og har interesse av. Har for eks. elevene ikke noe sted å være mens skolen står tom kveld etter kveld, er det en sak for interesseorganisasjonen. Det samme gjelder urettferdige røykeforbud, eller andre dårlige forhold på skolen. Hvis Steen-komiteens forslag for videregående skoler blir vedtatt får vi normerte prøver, og et slikt forslag må stoppes!

Basisgrupper som skal samle alle som ikke vil sabotere elevenes interesser, kan drive kampen på disse og mange andre områder fram til seier. Når vi skal forhandle med rektor kan vi si når vi mener det blir nødvendig: «Skjer ikke det går vi til aksjon». Da får diskusjonene mening for oss!

TIL DETTE ER ELEVRADET USKIKKET

Elevrådet har ikke massedeltagelse som i en fagforening, men består bare av noen få aktive. Elevrådet er bundet på hender og føtter av lover og regler. Basisgruppene skal stå fritt og drive fram aktiviteten for lokale krav og demokratiske rettigheter. Basisgruppene skal mobilisere mot nye framstøt som Steen- og Samvirkekomi-

teen.

Det er bra vi har en landsomfattende organisasjon som NGS, men det er grunnplanet som er det avgjørende. Er det aktivt, villig til å satse noe, kan vi vinne fram. Vi kan ikke prate oss til rettigheter. Det har all erfaring vist. Tidligere år sendte elevrådene resolusjon etter resolusjon inn til Kirke- og Undervisningsdepartementet, de havnet samtlige i papirkurven. Da vi begynte å aksjonere for våre krav, da vi viste at vi ville sette alt inn på å vinne, vant vi fram. Derfor ble normerte prøver frivillige for ungdomskoleelever i Oslo. Derfor fikk nynorsk-elevne litt mer enn planlagt ved forrige statsbudsjett. Nå må vi lage en organisasjon som passer for denne kampformen. Det er basisgrupper.

ngs

ELEV
KALENDEREN

1972-73

DETTE ER DEN ELEVKALENDEREN DU SKAL HA!

Ikke kjøp de som kapitalistforlagene prøver å utkonkurrere NGS med. Vi må støtte NGS slik at vår organisasjon blir mest mulig uavhengig av staten. Her finner du alt fra kalender til vedtak på NGS-landsmøtet.

NA 83

Svarfrist 8. juni

NORMERTE PRØVER FOR 9-ÅRIG SKOLE

UNIVERSITETSFORLAGET

BOKMÅL

Den 12. mars 1971 demonstrerte 3500 elever og studenter mot normerte prøver i Oslo. Mange ungdomsskoleelever boikottet prøvene, og streiket mot dem. Skolemyndighetene gjorde en foreløpig tilbaketrekning, aksjonene fra elevene ble for kraftige, prøvene ble »frivillige» for ungdomsskoleelever i Oslo! Men de fortsetter å komme, mange osloelever blir ikke spurt om de ønsker dem, departementet forsøker fortsatt å innarbeide prøvene i undervisningen!

HVA ER NORMERTE PRØVER?

Prøvene blir utarbeidet på sentralt hold. De blir gitt alle elevene, når de ikke boikottes, på samme klassetrinn en eller flere ganger i året. De fleste spørsmålene er formet slik at man skal svare med X i en rubrikk etter dette mønsteret:
Hva er/var Mao? Et fjell i Syd-Amerika... En avgud i Kina... Et vaskemiddel...

Vi får ingen vurderingsmulighet! Departementet bestemmer hvor mange riktige svar som gir de forskjellige karakterene.

MEN DETTE ER I DAG, HVA ER DET ENDELIGE MÅLET MED PRØVENE?

Prøvene skal erstatte eksamen av to grunner
1. Eksamen er meget dyr. 2. Eksamen er unøyaktig.

o Prøvene vil da måtte komme flere ganger i året, det vil skape et konstant eksamenspress.

o Undervisningen vil bli rettet inn på hva de normerte prøvene spør etter, læreren vil slavisk måtte følge læreboka uten å kunne tilpasse undervisningen de lokale forholdene. En bygdeskole har ikke behov for akkurat den samme undervisningen som en byskole. Målet med en skole i distriktene må være at elevene ikke skal »undervises inn til byene». For å sette det på spissen, læreren kan med normerte prøver byttes ut med lydbånd.

o For at prøvene skal kunne erstatte eksamen må de karakterene prøvene gir bli retningsgivene for standpunkt-karakterene. Går en gruppe (en elev) opp i karakter, må en annen gå ned for at den ønskede karakterfordelingen skal holdes. Konkurransen vil bli skjerpet på skolen. Dette systemet er gjennomført i Sverige.

HVORFOR NORMERTE PRØVER?

o Departementet får full kontroll med undervisning og karaktersetting.

o Byråkratene kan for hvert elevkull bestemme hvor mange som skal få de og de karakterene etter behovet til »næringsliv» og andre videregående skoler.

o Arbeidsgiverne får et sikkert grunnlag til å velge ut den arbeidskrafta de ønsker fordi de vet at en M. (5) i Oslo betyr det samme som i Harstad.

HVA SKAL VI GJØRE?

Alle har noe å lære av de kampene som ble ført i 1971 da normerte prøver ble gjort frivillige. Det som var avgjørende var at prøvene ble stoppet i hver klasse. Prøvene lå bare på pultene, og skolemyndighetene fikk ikke noe grunnlag til å videreutvikle dem. Hver klasse må forberede seg, diskutere saken og være mest mulig enige når de kommer. Ingen må vente at noen organisasjon på topp-planen skal klare å stoppe prøvene alene. Det er du og din klasse som avgjør om dere skal ha prøvene eller ikke.

Gymnasiaster mot imperialismen

Det er første gang flertallet på NGS landsmøtet har erklært at Operasjon Dagsverk går til inntekt for et anti-imperialistisk tiltak, kampen mot Portugals kolonikrig i Afrika, for frigjøringsbevegelsene. Det er meget bra.

Har nå det vi kan yte noe å si for kampene geriljasoldatene fører? Å vite at de støttes av alle folk i verden må være en stor kilde til fortsatt og intensivert kamp. Ved at vi beviser vår støtte ikke bare i ord, men i handling, ved at alle gymnasiastene i hele landet lar være å gå på skolen en dag, vil det bli lagt merke til og husket av folket der nede.

Vi kan støtte dem på to måter den dagen, enten skaffe oss jobb, eller gå på dørene og selge aksjebrev. Ved å gjøre det siste kommer vi i direkte kontakt med folk, og kan diskutere imperialisme med dem. Vi kan bruke dagen til å styrke det norske folks solidaritet med undertrykte.

På mange skoler kan det være vanskelig å få med seg alle gymnasiastene. Da må vi progressive gå foran, trekke med oss de andre og gjøre dem i stand til å forsvare frigjøringsbevegelsene i diskusjoner. Men flere vil likevel ikke tørre å gå alene på dørene med aksjebrev. Vi kan da gå to og to sammen for å støtte hverandre.

Vi m-lere og mange andre kjempet imidlertid på landsmøtet for at støtten

Soldater fra frigjøringshæren i Mozambique

skulle gå til Van Troi skolene i de frigjorte områdene i Sør-Vietnam. Her har verdens største imperialistmakt satset alt. Når folket der vinner vil det bety en kraftig inspirasjon for andre i samme

situasjon, også for geriljaen i Portugals kolonier. Vi mener det vietnamesiske folket fortjener seier raskt, og vi kan støtte dem. Allerede nå bør skolene begynne å diskutere neste års prosjekt.

En titt på Aftenposten

Skoleungdom som går med Aftenposten:

«alt er dyrt i dag»

Det er kaldt klokka halv fem om morgenen i oktober. Det er mørkt og isen dekker sølepyttene.

Alle avisbudene til Aftenposten i denne delen av Bærum må hente avisene på en sentral før klokka 4.45. De fleste som går med avisa her er unge folk, fra 14 og litt oppover. De er slappe og stille, fryser litt mens de blunker sønnen ut av øynene. Du blir våken nå, kulda og glattisen sørger for det.

Alle har sykler med blå bærevesker. Aftenposten holder bærevesker, budene holder sykkel.

Det er lite sommel når avisene er kommet, alle vil bli ferdige og forsøke å få sove litt før de skal på skolen. En gutt på femten ser seg tid til å snakke med oss, han sier han ikke får sove etterpå allikevel.

Klarer du å stå opp så tidlig hver morgen?

Nei, jeg går bare 2 dager i uka, vi er tre som deler denne ruta. Hadde aldri i verden klart å ha den 6 dager i uka. Det hadde blitt for lite søvn, tror jeg.

Hvorfor går du med Aftenposten? Må du hjelpe til med økonomien hjemme?

Nei, da. Men jeg går for å skaffe meg lommepenger, og så kjøper jeg litt klær av og til. Dessuten driver jeg med noen hobbyer, og det koster jo en del.

Hvordan er det med de andre her, har de det på samme måten?

Ja, de jeg kjenner går med avisa for å skaffe seg ekstra lommepenger og noen sparer for å kjøpe seg saker.

Orker dere virkelig å stå opp klokka 4 om morgenen for å skaffe dere lommepenger?

Ja, du vet alt du skal gjøre koster jo penger. Her i distriktet bor det mange tusen mennesker, men det er ikke laget til noe for at vi skal ha noe å drive med. Så da blir det til at vi må henge rundt om kveldene og har ikke noe spesielt å gjøre.

Hvor henger dere om kveldene?

Det er en sportshall her borte, og der er det åpent med kafe og noe bowling. De fleste er der. Eller så kan de jo gå på kino, og det koster jo 6-7 kroner bare for selve forestillingen. Og så er det busspenger og snask og sånt.

Hvor gammel var du da du startet med dette? 13 år.

Har du lov til å gå så ung da?

Nei, det vet jeg ikke. Kan godt hende det ikke er lov.

Heter det ikke at en må søke skolen om å få arbeide i så ung alder.

Det er visst noe med at det ikke skal gå ut over skolen. Og det gjør det vel ikke, ja, jeg er jo trott altså.

Hvor mye tjener du på dette?

Nei, . . . det varierer jo litt, men det blir cirka 90 kroner uka. Men hvis jeg gikk hver dag, ville jeg jo få 270. Det er jo ikke så verst for omtrent 3 timer om dagen.

Men det er lenge fra klokka er halv fem om morgenen til klokka er fire når dere går med aftennummeret. Det blir jo bare 15 kroner timen?

Ja, det er noen ruter som er hardere enn min. Og om ettermiddagen må vi ta det mer med ro, for da er det trafikk. Vi krysser veien hele tida, vet du. Han ser seg rundt, klokka er blitt over fem. Det er vel best jeg drar, distriktssjefen drar rundt, og sjekker at vi får ut avisa tidnok. Ja, det er ikke sånn at vi får sparken om vi skulle være for seint ute, altså. Men en gang noen hadde kasta det papiret som er rundt avisene fra seg da de henta dem, så han at de måtte være klar over at det var mange som sto i kø for å få overta denne jobben.

Egen hest for avisbud-penger

«Bud-avisen» er en avis som gir til alle budene sine.

«Bud-avisen» er en avis som gir til alle budene sine.

DETTE ER OGSÅ BARNEARBEID

Det er ikke tegn på velstand at 13-14-åringene må stå opp klokka halv fem om morgenen for å skaffe seg lommepenger. For uansett om det er sult eller om det er klær eller lommepenger som driver det, så er barnearbeid uttrykk for et behov.

Det avisbudet Røde Garde snakket med, forklarte at alt du skal gjøre i et bysamfunn, koster penger. Kapitalismen har skaffet seg grep om arbeidstida til folk og over fritida. Er det et uttrykk for høy «levestandard» at voksne må arbeide stadig mer overtid for å klare å dekke behovene sine? Er det et uttrykk for høy «levestandard» at pensjonister må arbeide etter at de har rundet pensjonsalderen for å skaffe seg penger til husleie og varme?

«LEVESTANDARDØKNING»
UNDER KAPITALISMEN

Et grunnleggende problem for kapitalistene

er at de må øke produksjonen for å skaffe seg høyere profitt. Det betyr også at de må skaffe seg avtagere for varene de produserer. Derfor er det ikke mulig for kapitalistene å holde hele verden nede på eksistensminimum. For hvis folk bare skulle ha råd til å kjøpe seg mat og litt klær, ville stordelen av dagens monopolkapital overflødiggjøre seg selv. Samtidig har folket kjempa hardt mot utbyttingen, og dette har ført til at størstedelen av folket i de industrialiserte land ikke lenger sulter. Men det betyr ikke at utbyttingen har avtatt. Statistikk har vist at folk i Sverige har lengre arbeidsdag nå enn for 20 år siden, p.g.a. den lange reisetida til jobben.

LEVESTANDARDØKNING
UNDER SOSIALISMEN

I 1951, to år før han døde, skrev Josef Stalin om hva han mente levestandardøkning innebar: «Det er framfor alt nødvendig å forkorte

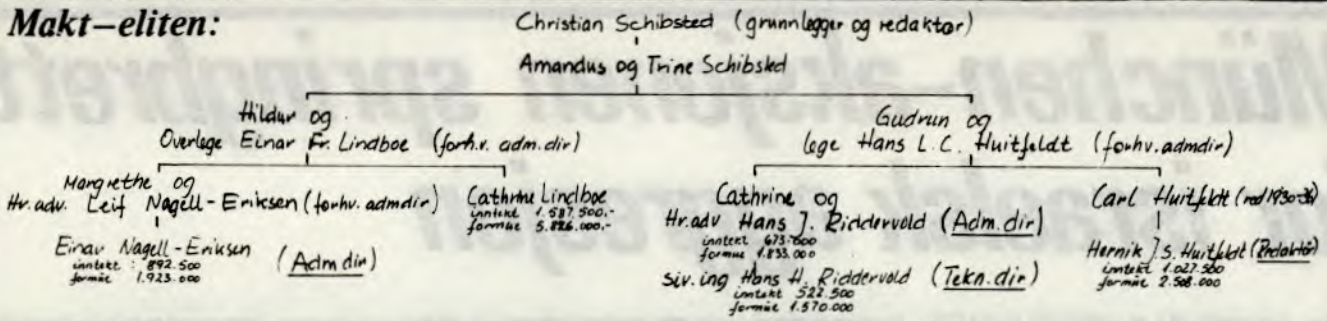
arbeidsdagen til 6 og senere til 5 timer om dagen. Dette er nødvendig for at samfunnsmedlemmene skal få tilstrekkelig med fritid for å kunne oppnå en allsidig utvikling. Til dette kreves videre innføring av politisk undervisning, hvilket er nødvendig for at samfunnsmedlemmene skal få mulighet til fritt å velge yrke og ikke være bundet til et bestemt yrke hele livet. Til dette kreves videre gjennomgripende forandringer av boligforholdene, og en forhøyning av arbeidernes og de ansattes real-lønn til minst det dobbelte, om ikke mer, både gjennom direkte høyning av pengelønnen og viktigst gjennom stadig prissenkning på massekonsumsvarsene.»

UNDER KAPITALISMEN

går utviklingen stikk i strid med dette. Da arbeidstida skulle skrives ned fra 45 til 42 1/2 time i uka, ble ordningen at arbeiderne måtte skifte til arbeidstøyt i fritida, slik at hvert minutt av de 42 1/2 timene skulle bli effektive. På denne måten ble nedsettelsen bare en bedre måte å kontrollere arbeiderne på.

Vi vet at folket vil få det bedre når de sjøl bestemmer, under sosialismen. Barnearbeid og arbeidsledighet hånd i hånd – det er kapitalismens måte.

Makt-eliten:

ja, de selger landet

AFTENPOSTEN I 1940

I 1905 kjempet Aftenposten for at unionen med Sverige skulle bestå. At det norske folket ble utbyttet og holdt nede, betydde lite, viktigere var det for Aftenposten at Norge sammen med Sverige ble en stormakt. Det var en fordel for en del av de rike.

Aftenposten ble tvunget til å forandre syn i 1905. I mars, 8 måneder før kong Håkon entret Oslo, var avisen så isolert i sitt synspunkt, at den gjorde retrett.

Etter jul i 1940 hadde Aftenposten en merkelig linje. Hver dag var avisen fylt til randen av stoff om krigen mellom Sovjet og de finske nazi-allierte. Til og med sportssidene konsentrerte seg om å få idrettsfolk til å lage aksjoner mot Sovjet. Innimellom fant de plass til sladder om søte engelske adelsdøtre som var så yndig forelsket i Hitler. På selve dagen, den 9. april, da tyske tropper veltet inn over Norge, fant Aftenposten det riktig å rette et voldsomt angrep på lederplass mot engelskmennene, fordi de dagen før

hadde lagt ut minebelter flere steder langs norske-kysten. Dette kunne provosere fram krig med Tyskland, det brakte Norges nøytralitet i fare, mente Aftenpostens leder. Dagen før hadde de brakt meldinger om at store tyske marine-skip var på vei gjennom Storebelt.

AFTENPOSTEN OG EEC

Før 2. verdenskrig forkynte Aftenposten at «så langt kan diktaturpartene drive det, at vi en dag står foran valget mellom Stalins og Hitlers diktaturer uten å ha andre alternativer å velge mellom, og da velger vi uten betenkinger Hitlers som det minste av to onder».

Det er ikke noe nytt at Aftenposten har støttet de som vil undertrykke folket. Og i EEC-kampen har de også hentet fram alle sine gamle kunster.

Aftenposten startet i 1860 med et opplag på noen få hundre. Da første verdenskrig brøt ut i 1914 rundet avisen 50 000 i opplag, i 1939 100 000 og i 1950 150 000. I mars i år var opplaget på 205 000, avisen er i særklasse Norges største. De samme familiene som eier Aftenposten eier også VG, Norges tredje største

avis. Dermed har de sikret seg en «anstendig» avis og et «rennestensorgan».

INN PÅ BOKMARKEDET

Chr. Schibsteds forlag, som eier Aftenposten, utgir i dag en rekke bøker. Mest kjent er «Hvem,

hva, hvor» som går i kjempeopplag. Dessuten utgir forlaget en rekke «hobby-bøker», ja, til og med en bok for dem som skal ut i militæret.

BOKKLUBBEN TRE BØKER

I dag ligger det store planer på bordene i Schibsted-gruppen. I samarbeid med Bertelmannskonsernet i Vest-Tyskland og Lademanns bokklubb i Danmark har de lansert «Bokklubben tre bøker». Denne formen for boksalg har hatt enorm suksess i Danmark, der Lademanns forlag har vokst fra null til å bli Danmarks største forlag på 10-15 år.

MENINGSMONOPOL

Schibsted-gruppen sender ut hundretusener aviser hver dag. Under EEC-kampen fikk vi se hva det betydde. Hvis sensasjoner ble lansert en ettermiddag i VG, fulgte Aftenposten og Arbeiderbladet opp. Hetsen mot SUF(m-l) er et godt eksempel på dette. Denne samordningen av nyheter og informasjon legger et stort press på folks motforestillinger, når alle aviser støtter opp om en sak, er det vanskelig å tenke seg hvor motforestillingene skulle komme fra. I EEC-kampen hadde vi også motstandsaviser som Dagbladet og Nationen på landsbasis. Men det er klart at det er mange familier i Norge som ikke leser annet enn Schibsted-gruppens «informasjon», og da settes «egne meninger» på prøve.

Situasjonen blir enda verre om «Bokklubben tre bøker» skulle slå an. Da vil enda et informasjonsområde bli lagt under gruppens herredømme. Og da trues yttringsfriheten i sterk grad.

PALESTINA

München-aksjonen springbrett for israelsk aggresjon

Tidlig i den andre uka av september forstyrret åtte palestinere roen i olympialandsbyen i München. Palestinerne brøt seg inn til den israelske OL-troppen for å ta gisler og kreve løslatelse av 250 fanger i israelske fengsler. Resultatet ble at alle gislene og de fleste palestinere ble drept. 18 mennesker mistet livet.

ISRAEL ANGRIPER

Dagene etterpå gjennomførte israelske fly flere bombetokter over flyktningeleire og landsbyer i Libanon og Syria. 15.–16. september startet Israel en stor offensiv i Libanon med panserstyrker og fly fylt med napalm. Over 20 landsbyer ble angrepet og flere hundre hus sprengt i luften.

Sjelden har vestlige massemedia gitt seg over og skreket opp som etter terroraksjonen i OL-landsbyen. Aksjonen blir fordømt, mens de israelske angrepene og terrorbombinga blir «forklart» som naturlige hevnaaksjoner på geriljabaser.

Ingen aviser spør hvorfor de 8 palestinere var så desperate. Ingen spør hvorfor Golda Meir takket den tyske regjering «som en sann venn av Israel» umiddelbart etter den «mislykkete» aksjonen for å redde gislene på flyplassen. Ingen spør hvorfor det var israelske «rådgivere» tilstede da skytingen begynte. Ingen spør hvorfor det i hele sommer har vært samlet 7 israelske brigader langs den syriske og den libanesiske grensa.

NORSKE MYNDIGHETER TIER

Norsk presse fortier alt dette, og norske myndigheter reagerer ikke på likvideringsforsøkene som gjelder et helt folk. Målet for den palestinske frigjøringsbevegelse forties, og dens strategi forvrenges. De titusener av palestinere som kjemper en kamp basert på folkekrigens prinsipper nevnes ikke, mens en håndfull urepresentative ekstremister blir forsøkt framstilt som det typiske. Dette er ikke å informere – dette er å forvrengte sannheten i et bevisst forsøk på å føre folket i Norge bak lyset.

HYKLERI

Den norske regjering sendte ut en avskyuttalelse om hendingene i München samme dag som de to første israelske ofrene ble drept. De har hatt 24 år på seg til å ta avstand fra fordrivelsen av et helt folk fra sitt hjemland.

Regjeringa var taus i september 1970 da 3400 palestinere ble drept og 8000 såret av det jordanske quislingregimet etter oppdrag fra USA og Israel. Og de er tause i dag da israelske fly terrorbomber landsbyer og flyktningeleire. Regjeringa solidariserer seg med undertrykkerne. Beklagelsen over de døde i München blir en skammelig oppvisning i dobbelt-moral og hyklери.

Geriljasoldater har møte med lokalbefolkninga i en landsby.

USA-IMPERIALISMEN I MIDT-ØSTEN.

Staten Israel ble opprettet på det palestinske folkets jord i 1948. Halvparten av folket ble da fordrevet fra sitt hjemland, og har nå i 24 år levd som flyktninger under umenneskelige forhold. Staten Israel har seinere fortsatt sin ekspansjon på andre folks territorium, bl. a. ved aggresjonskrigene i 1956 og 1967 som begge ble startet av Israel. Israel har tredoblet sitt territorium, og nye hundretusener palestinere er blitt drevet på flukt. I dag er ca. 2/3 av det palestinske folket drevet hjemmefra. Den resterende del, som fortsatt bor i Palestina, lever under politisk og militær kontroll – som annenrangs borgere i sitt eget land. Den israelske regjering arbeider uavbrutt for å realisere det sionistiske målet – en rein jødisk stat, fri for det folk som har bodd og livnært seg i landet i hundrer av år.

Slik har 1,5 mill. palestinere bodd i 25 år.

»HELTEGJERNINGER» ELLER FOLKEKRIG ?

Kampen mot USA-imperialismen og dens militære base i Midt-Østen, staten Israel, kan ikke vinnes gjennom enkeltpersoners »heltegjerninger». Individuelle terroraksjoner rettet mot okkuperanter i eller utenfor Israel vil aldri føre til frigjøring av Palestina. Mot så sterke krefter kan bare et samlet folk med våpen i hånd vinne fram. De som gjennomfører slike aksjoner mangler tro på folkets samlede kraft. De er gjenomsyret av borgerskapets ideologi, at historia skapes av »helter», av store kjemper og martyrer. Derfor er grupper som »Svart September» farlige for frigjøringskampen. Massene blir tilskuere til kidnappingen, eller flykappingene. Den palestinske frigjøringsbevegelsen og dens enhetlige organisasjon PLO, bygger på folkekrigens strategi og forkaster

»Svart September»-metoder. Folkekrigen er »folkets krig», det er det

som skaper historia – også Palestinas frigjøring.

Palestinske geriljasoldater studerer Maos skrifter.

Svarte områder: Israels territorium ifølge FN-beslutning 1947.

Mørke skraverte områder: israelsk territorium etter krigen 1948.

Lyse skraverte områder: okkupert av Israel etter juni krigen 1967.

Al-Fatah: Dette er den største og eldste organisasjonen. En ledende skikkelse er Yasser Arafat. Den følger folkekrigens prinsipper med væpnet kamp mot staten Israel. Legger vekt på politisk mobilisering av massene i flyktningeleirene. Utgjør ca. 80 % av den samlede frigjøringsbevegelsen.

PFLP: Kjent talsmann er George Habbach. Dannet i 1967. Motsetninger innen fronten resulterte i splitteise og dannelse av PDFLP. Begge disse organisasjonene hevder selv å stå på en ml-plattform, men mye av praksisen deres gjør dette diskutabelt. PFLP er kjent for flykappinger og støtte til aksjonen på Lod-flyplassen.

Al Saiqa: Dette er den nest største organisasjonen. Den får støtte fra det nasjonalistiske Baath-partiet i Syria.

Disse organisasjonene er prinsipielt enige om å bygge på folkekrigens strategi og at målet er å opprette en demokratisk palestinsk stat. Enigheten er kommet til uttrykk innenfor PLO (Den Palestinske Frigjøringsorganisasjonen). Den internasjonale og vår hjemlige presse har sterkt overdrevet motsigelsene innenfor PLO. Enheten er langt sterkere. Vi kan slå fast at gruppa Svart Septembers aksjoner er helt urepresentative for den palestinske frigjøringsbevegelsen. Svart September er ikke med i PLO. PLO er ikke noe FNL ennå, men er på god vei til å bli det. I april i år slo frigjøringsbevegelsen fast et enhetlig opplegg for militære aktiviteter, økonomi, politisk program og felles informasjonsvirksomhet. Vi støtter fullt ut disse enhetsbestrebelsene.

Røde Garde har vært i Slottsparken for å snakke med noen der om stoffmisbruket i Oslo. Den første vi traff var en pike på omtrent 20 år. Hun hadde vanket i dette miljøet i 3 år, men nå hadde hun ikke brukt stoff på flere måneder.

Hvilke stoffer blir kjørt inn i Oslo nå, er det mye harde stoffer?

Å ja, det er mye «speed» (amfetaminer, preludin, o.a.) og så er det en del syre (LSD) og mye «skitt» (hasj). Mange kjører seg helt fast på de harde stoffene. Hadde de enda bare brukt dem av og til, men de bruker dem hver dag. Og noen er bare 16 år, mange havner på sjukehus. Det blir lagt inn folk hele tida, de har leverbetennelser og gulsott og gud vet hva. De skulle ha ligget inne et år, men så stikker de ut etter en måned. Og så er det på'n igjen. — Det har vært mange dødsfall siste året.

Foregår ikke salget veldig åpenlyst?

Det selges en del her nede, men de store gutta tør ikke gå her, de holder til andre steder. De som selger her er bare folk som tjener til eget forbruk. Jeg kjenner en fyr som dreiv og dro til «Køben» og kjøpte for å selge her. Han sa at han tjente 50 000 på det om året. Men han gikk rundt akkurat som oss andre, sjabby kledd og var blakk. Det er jævlig dyrt å gå på stoff.

Hvor mye koster f.eks. «speed»?

Omtrent 110 kroner for en «scabbe», og det er nok til 2 «fiks». Og hvis du skal ha 8 om dagen, så kan du tenke deg . . .

Hvor kommer stoffene fra?

Mye kommer gjennom Tyskland, men jeg har inntrykk av at det meste kommer fra Sverige. Der har de store laboratorier og lager det sjøl.

Har dere forresten hørt om de derre rikfolka i Sandefjord?

Sandefjord?

Ja, det var en del helt vanlige sånne storkapitalister, helt streite. Dem gikk sammen om skittimport, startkapital på 6 millioner og sånn — stor butikk.

Er folk interesserte i politikk?

Nei, de fleste har den holdninga at samfunnet er noe dritt, SUF er noe dritt, Høyre er noe dritt.

Men de heller vel mer til venstre enn til høyre?

Ja, det gjør dem, det er klart.

Hvorfor slutta du?

Fordi det tar så mye tid. Du får ikke gjort noe annet. Bare all ventinga! Du har en avtale om å kjøpe et sted, så må du stå og vente. Og så går kanskje den avtalen fløyten, og så må du snoke opp en ny avtale og vente. Det tar all tida

di, du får ikke gjort noe annet. Jeg ble helt utslitt av det. Og så blir nervene så gærne.

Kjenner du noen som har slutta av politiske årsaker?

Ja, jeg kjenner ganske mange. De har gått inn i SUF(m-l) og sånn. Der må dem jo slutte, SUF driver jo omtrent politivirksomhet innad mot stoffbrukere. Du blir rapportert til styret, folk sladrer så ingen tør bruke det.

Men er det ikke bra at SUF(m-l) bekjemper stoffmisbruk?

Jo da, det er bra at de aktiviserer folk med noe som det kan bli resultater av. Men det er ikke riktig av de andre medlemmene å bry seg med at noen bruker stoff, det er en privat sak.

Er det en privat-sak, når SUF har vedtatt å bekjempe stoff? Må ikke da SUFerne gå foran som et godt eksempel, og bekjempe det overalt?

Jo, men ikke sladre på hverandre!

Men hvis det ikke blir diskutert, vil vi jo heller ikke få folka til å slutte. Og det kan da umulig være friere å la være å diskutere saker for å bli enig?

Jo, det er jo sant, men jeg ville ikke bli med i SUF. Det virker så hardt og strengt, syns jeg.

En del påstår at de opplever så mye og utvikler seg sjøl når de bruker stoff. Hva mener du om det?

Å det er så sløvt! Hvis du ikke tar initiativet sjøl, er det ingen som snakker til deg. Og så er det så sløvt ordforråd, bare: «Hvor mange ganger har du fyrt i dag», og så videre.

Og så henger du rundt i byen. Går på kino, på ellver'n på Palassteateret og så kanskje på femmer'n et annet sted. Mange ganger går du og ser de samme filmene tre-fire ganger. Nei, jeg orka ikke mer.

Mange er musikalske, de kunne bli noe hvis de bare hadde et sted å være. Ja, jeg tror ikke at de gadd gjøre noe der altså. Men de ble i hvert fall ikke så sjuke.! Det er så mye lungebetennelser og dritt.

Hva gjør du nå?

Jeg går på skole, skal utdanne meg så mye at jeg kan komme meg ut av byen.

Det derre utdanningssystemet er helt råttent. Du må ha hundre poeng for å komme inn overalt, du gir opp på halvveien.

TIL RØDE GARDE

Da klørne kom fram

«No held du kjeft», sa Vegard Sletten — redaktør av VG — på et møte i Studentersamfunnet i Trondheim 1. oktober. Han ble presset av marxist-leninistene på spørsmålet om VGs rolle i EEC-kampen, særlig om hetsen mot SUF(m-l). En marxist-leninist spurte Vegard Sletten om han som redaktør av VG hadde sett det dokumentet der VG angivelig hadde hentet sitatet: «Vi må unngå å komme inn i EEC, ellers vil vi ikke få kriser, og da blir det ingen revolusjon.»

Vegard Sletten svarte at SUF hadde fått god plass til å svare på dette i VG, og da en i salen avviste dette, rant sinnet i Vegard. Vegard Sletten var i mange år formann i norsk presse-etisk forbund. Der har han framstilt seg sjøl som en sann forsvarer av ytringsfriheten og god presseskikk. Det forsøkte han i Studentersamfunnet i Trondheim også, men der sprakk altså bobla — ulven sto fram fra fårehammen.

VG krevde på leder-plass at Folkebevegelsen må nedlegges etter folkeavstemninga. Den representerer en fare for vårt demokrati. Samtidig bebuder VG at stortingsvalget neste år blir en ny folkeavstemning om EEC.

Mønsteret danner seg: Når du opptrer slik VG ønsker det, får du ytringsfrihet. Men blir du i veien, skal du stenges ute og holde kjeft.

Vis omsorg for distriktene!

Eg er ein ml-ar på eit Vestlandsgymnas som vil kritisera innhaldet i Røde Garde. Etter mi meining har de ofra for lite plass på distriktpolitikken i Noreg. I dei siste numra av bladet har det stått lite eller ingen ting om avfolkninga i distrikta. Dette bør og må rettast på fordi det viser seg at bygdeungdommen er svært opptatt av dette problemet.

Vi oppfordrer kameraten og alle andre til å skrive til oss å fortelle om hva som skjer på hjemstedet deres. Send oss gjerne hele artikler, men hvis dere synes det er vanskelig, så send oss noen ord om situasjonen slik at vi sjøl blir i stand til å skrive konkrete artikler om utkant-Norge.

Red.

DEBATT & BREV

Prisen på Røde Garde

I Røde Garde nr. 6/72 har dere en liten notis nederst på side 3 om dyrtid, hvor dere beklager at RG går opp til 75 øre. Selvsagt er det beklagelig, men det kritikken min går på er at i notisen går det fram at det er d e r e s feil. Dette er galt.

For at vi skal kunne gjennomføre en sosialistisk revolusjon, må vi ha penger, det er opplagt. Det kommer hardere tider, med skjerpert klassekamp, hvor vi kommunister må gå under jorda. Det er alle ml-ere og progressive RG-selgeres skyld at dere må heve prisen. Mange av oss har gamle RG-nummer liggende hjemme. Vi er slappe med å sende inn penger og vi selger altfor få RG.

Dere tar alt for lett på dette, notisen er bare en liten beklagelse, dere har ikke tatt med det politiske ansvaret alle har!

Derfor:

»Gjør SUF(ml) til en masseorganisasjon» er hovedparolen for oss i dag.

Gjør Røde Garde til en revolusjonær avis for all progressiv ungdom!

For at disse parolene skal bli virkelighet må alle betale skikkelig etter at de har solgt RG. Vi må også selge flere RG, eventuelt holde ausksjoner til inntekt for bladet, noe som er en god ting.

Kamerater, dere har gjort en alvorlig høyrefeil. Den politiske viktigheten av orden i økonomien må komme ut til alle som leser og selger RG!

ML-er fra Oslo

Mektige krefter på narkotika-markedet.

I slutten av september gikk en del folk i Oslo og ventet på opplegg (større partier skitt). Gang på gang ble de trukket tilbake og folka ble lovet nye opplegg.

Disse folka hadde med seg mye penger og skulle kjøpe for mange folk fra distrikter omkring Oslo.

Markedet ble holdt tomt til lørdag, da først kom det noe. Ikke skitt, men morfin. Jeg har hørt for rundt 20 000 kr.

En del folk fra distriktene ble forsøkt solgt morfin til i store partier for at de skulle ta med seg hjem. På den måten rammet ikke spekulasjonen bare de mest desperate i parken, men også folk fra andre miljøer og steder.

Denne historia hendte som sagt ei uke i slutten av september, og sier en del om narkotikamarkedet. Den viser også at det er svære interesser som står bak og kontrollerer hele markedet.

Haldor

England tar ut Nord-Irlands ol-tropp

Sykkelryttere fra Nord-Irland demonstrerte mot britisk innblanding i irske affærer under 182 km fellesstart-sykling i OL. Irish National Cycling Association er ikke «anerkjent» av idrettslige og politiske autoriteter i England, og fikk ikke stille deltakere i Munchen-OL.

I stedet stilte et irsk lag sammensatt av syklistere fra Irish Cycling Federation (Sør-Irland) og Northern Ireland Cycling Federation (Nord-Irland), som er godkjent av England.

Da fire nord-irske syklistere prøvde å få starte sammen med de øvrige 48 lands ryttere, gikk vest-tysk politi til aksjon, og luket tre av dem ut. Fjerdemann greide de ikke å få tak i, og han var med da starten gikk.

Tre mann til hoppet inn i feltet like etter starten, etter å ha gjemt seg bak trærne like ved løypa. Da gikk politiet virkelig til aksjon med vest-tysk grundighet. En av syklistene, Batty Flynn, forteller:

– Etter at jeg og tre andre hadde greid å komme med i rittet møtte vi desperate

forsøk på å tvinge oss til å gi opp. Politifolkene presset oss nådeløst med sine tunge motorsykler. Sjøl ble jeg tvunget inn til fortauskanten, og lempet inn i en politibil.

– Jeg kjemper for en ærlig sak, og har bare forakt til overs for dem som snakker om upolitisk idrett. Vi driver skikkelig idrett og opplever at engelskmennene skal bestemme om vi skal få konkurrere med sykkelryttere fra andre land.

Syklisten som kom lengst hadde nesten fullført den første av de åtte 23-km rundene da politiet ble så desperate at de indirekte ble årsak til en massevelt der femten mann gikk i bakken.

Det var sjølsagt umulig å unngå å ødelegge også for andre nasjoners deltakere med slike brutale metoder. I alt 160 syklistere startet i rittet. At arrangørene og politiet seinere prøvde å kaste skylda for velten over på den irske syklisten, var vel bare å vente.

Ny grunnsirkel fra SUF(ml).

Sirkelen består av i alt 5 hefter, som ommhandler:

- * Bekjemp imperialismen!
- * Er det demokrati eller diktatur i Norge?
- * Hvorfor trenger vi sosialisme?
- * Væpnet revolusjon i Norge.
- * Hvorfor SUF(ml)?

Sirkelen kan bestilles hos Oktober.

De som ønsker å delta på en slik grunnsirkel, bør henvende seg til nærmeste SUF(ml)-lag, eller skrive til:
SUF(ml), Postboks 33,
Tåsen, Oslo 8.

Første hefte i serien »RØD UNGDOM» omhandler lærerskolen og lærerskole-elevenes kamp. Det neste heftet vil ta for seg gymnasiastenes situasjon.

Bestilles hos Oktober.

Oktober, Boks 8379,
Hammersborg, Oslo 1.

Moss: Gudesgate 8
Oslo: Teatergata 13
Toftesgata 68
Bergen: Nygårdsgaten 45
Trondheim: Innherredsveien 23

Oktober

Vennskap først – så konkurranse

Morten von Krogh, etter terroraksjonen mot de israelske deltakerne var du en av dem som ikke lenger ville være med i OL. Var boikotten deres en protest mot det palestinske folkets kamp?

– Nei, jeg støtter denne kampen og regner ikke den lille terroristgruppen «Svart September» som representant for det palestinske folket. Boikotten vår var en solidaritet med de 11 drepte idrettsfolkene.

– Hva skjedde i den norske leiren etter terroraksjonen?

– Den norske lagledelsen ga oss beskjed om at Norge fortsatt skulle være med i OL. Denne udemokratiske avgjørelsen protesterte vi mot. Vi mente at de aktive måtte ta avgjørelsen om hva den norske troppen skulle gjøre, og ikke lagledelsen. Derfor holdt vi et møte etterpå hvor ledelsen ikke fikk være til stede og hvor vi diskuterte hva vi ville gjøre. Flertallet ville da være med siden OL likevel skulle fortsette.

– Ble det lagt noe press på dere som ikke ville mer?

– De aktive respekterte vår holdning. Ledelsen sa at hver enkelt sto fritt, men dette var bare tomme ord. Håndballspillerne ble pressa til å stille lag fordi det internasjonale håndballforbundet trua med at Norsk Håndballforbund måtte betale mange tusen kroner om kampen ble avlyst. Hver enkelts frihet ble da temmelig illusorisk.

– I det forrige intervjuet vi hadde med deg (RG 6/72) sier du at idrett og politikk ikke kan skilles. Hva mener du etter å ha vært i München?

– Da de to Black Power-sprinterne, Wayne Collett og Vincent Matthews, demonstrerte på

seierspallen etter 400 meter, ble de nektet å få være med mer av den amerikanske lagledelsen. USA trakk heller laget sitt fra 4 x 100 m enn å la disse to stille opp. Dette ble begrunna med at de hadde brutt med den olympiske ånd og blandet idrett og politikk. Men da 11 av deltakerne ble drept, var det ikke snakk om olympisk ånd. Da var det propagandamessige og økonomiske hensyn for Vest-Tyskland og CIO som fikk råde.

– De virkelig sosialistiske lands motto for idrettsaktivitet er: «Vennskap først – så konkurranse». Hva synes du om dette etter å ha vært med i OL?

– Slik burde det være, men det var absolutt omvendt i München. Det var konkurransen og spørsmålet om å vinne som gjennomsyret alt. På idrettsbanen var det av og til nærmest krig.

– Fikk dere anledning til å bli kjent med de andre landas deltakere utenfor konkurransene?

– Det var ikke lagt noe vekt på det fra arrangørenes side. Hvert lands tropp bodde for

seg i en blokk og vi hadde hver vår treningstid. Det var et diskotek i OL-byen, men det var så støyende musikk der at du kunne ikke snakke med deg selv en gang. Dessuten var det for mye mas og flying til at du fikk tid til å bli kjent med folk fra andre nasjoner.

– Har du tenkt å legge fektinga på tilla etter München?

– Nei, jeg liker å fekte og synes det er viktig å holde seg i form, så jeg kommer ikke til å slutte. Nå har jeg tatt på meg ansvaret for å bygge opp en ny grein innen fekting i Norge – nemlig sabelfekting. Jeg tror det er nødvendig med flere forskjellige tilbud hvis en vil rekruttere nye folk til idretten.

– Kommer du fortsatt til å være med i store konkurranser?

– Jeg har ikke noe imot konkurranser i seg selv, men jeg er imot at alt som er av midler rettes inn mot seier i de store internasjonale konkurransene. Vitsen med konkurranser må være at de får flere folk til å drive idrett.

OL-byen i München.

Samspill

KULTURFRONT
FOR MUSIKK

Norge har lenge vært et åpent marked for amerikanske og europeiske platemonopoler. Deres kultur, den såkalte profittkulturen, har fått slå røtter og spire og gro, og sitter nå med en enorm maktposisjon i musikkbransjen. Den nasjonale folkekulturen har stort sett blitt henvist til museer og mugne loft, den har nærmest blitt en kuriositet og en turistattraksjon.

Popmusikken, som oppsto som ungdommens egen musikk i en tid hvor mye skjedde i folket, er brakt inn i baner som gjør den ufarlig og framfor alt salgbar. Altså folkets egen musikk er fratatt dem og lagt i hendene på monopolkapitalens representanter innen musikklivet, ved statens og disse folkas felles anstrengelser.

Opp i alt dette blir musikken satt i en håpløs situasjon. Ettersom senteret for musikken er forflyttet, må også musikken forflyttes.

Akkurat som en bedrift trenger arbeidernes innsats for å produsere sine varer, trenger også plateprodusentene musikere til å spille inn platene. Denne situasjonen fører til at musikere blir brukt, hauset rundt med, og utnyttet. Men det er lite en «free lance»-musiker kan gjøre med det. Hele situasjonen i musikklivet er så løs, at om en gruppe prøver å kjempe, kan de lett sparkes, og nye folk kan skaffes.

Alt dette peker mot en ting: vi trenger en organisasjon, en stor og brei interessefront for musikere, ved siden av en kulturfront for musikk. Initiativet til alt dette er nå tatt, Samspill er dannet. Samspills formål er:

– Skaffe levelige kår for norsk musikk og norske musikere.

– Motarbeide popindustriens utnyttning av musikere og publikum.

– Kreve at statens kulturpolitikk støtter opp om den folkelige musikken.

– Demme opp for den utenlandske dominansen i norsk musikkliv.

Ut av disse parolene kan man slutte at Samspill får to hovedområder å arbeide på:

1. Kulturfronten, som får som oppgave å bygge opp og verne om de spirer vi i dag ser til en folkelig, progressiv musikk, en musikk som har sin rot i de lokale musikkmiljøene, bestående av ikke bare musikere, men det jevne lag av folket.

2. Interessefronten, hvis første oppgave blir å samle om seg de uorganiserte musikere som stort sett befinner seg i «free lance»-sektoren (viser, pop, jazz og folkemusikere), samt å foreta studier i markedet for videre linjer planlegges. *derne* å mobilisere musikere til kamp for kravene som blir hovedoppgava til fronten.

Samspills første produkt, «Flott deg EEC, du står i veien for sola», er blitt en blandet sak, med pop, viser, stubber og arrangert visesang. Mange av visene er kjent fra før, men framføres på nye måter og med nye arrangementer. Noen av tekstene er verd en del kritikk, og det er allerede kommet inn et leserbrev om en av dem til Samspill-avisa nr. 2.

Tross dette, sitter en igjen med et godt hovedinntrykk av plata, og vi tror den satt godt for folkeavstemninga, og har nå fått ennå større gyldighet.

En kamerat fra Samspill.

SAUDA! STREIK!

NORSK ROMAN I FOLKETS TJENESTE!

– Herre min gud, sukker Lars Andersen, – jeg må si som Martin Luther, her står jeg og kan ikke annet.

Salen ler. Kjell stikk hovudet inn i mikrofonen og ropar:

– Det hadde vore betre om forbundsformannen hadde samanlikna seg med ein annan Martin, vår Martin i fagrørsla, Martin Tranmæl.

Replikken får den store susen i salen. Folk gir seg over og svarar med stormande jubel. Lars Andersen veit ikkje kva han skal bestemme seg for, le eller gråte. Han velgjer det første, og set seg.

Neste mann framme er Abraham Bø, ein veteran ved EFP som har vore med på det meste.

– Du Andersen preikar og står i for å få oss attende til arbeid. Du forstår ingenting. Du vil ha oss attende til arbeid før vi har fått ein einaste garanti for at streiken skal gi resultat! Har du ikkje slike enkle ting klart for deg, Andersen? Er ikkje kampen vår ein rettferdig kamp? Meiner du virkelig ikkje det?

Konflikten kan bli så lang som den bare vil. Vi er nøydde til å få meir å leve av. Sja her, Lars Andersen, her er oppgåva over det eg tente ved EFP i fjor. 24 414 kroner står der. Eg har arbeidd på fabrikk i bortimot 40 år. Hadde barna vore små nå, Andersen, hadde vi ikkje klart oss på den inntekta.

Han går fram til bordet der Andersen sit og klaskar inntektsstrimmelen i bordet framfor han. Han blir avbroten av applaus og tilrop under innlegget.

– 1970 var et år med mange såkalte »ville» streiker, hvorfor valgte du å skrive om streiken i Sauda, Tor Obrestad?

– Eg synes Sauda er særskilt interessant fordi det var ein klår konflikt mellom monopolkapitalen og folket – hovudmotsigelsen i Norge. På den eine

sida stod Union Carbide som eier EFP (Electric Furnace Products Co.) – på den andre sida stod så å seie heile folket i Sauda, arbeidarane, bøndane, kjøpmennene, lærarane osv. Denne konflikten

vann folket.

Dessuten synes eg streiken er viktig fordi den blei leia av marxist-leninistane og etter marxist-leninistiske prinsippar dei kommer fram i Strasbourger-ve.

Er det noe annet du spesielt vil framheve ved boka di?

– Eg har prøvd å vise korleis arbeidararistokratiet forrådde arbeidarane mellom anna ved å erklære streiken ulovlig og ved å prøve å splitte dei streikande frå resten av folket i Sauda. Noe dei absolutt ikkje lyktes med.

– Etter å ha lest boka di, sitter en igjen med inntrykk av at du sjøl jobba på EFP under streiken?

– Nei, det stemmer ikkje. Eg har rettnok jobba der inne ei kortare tid, men boka er i hovudsak skrive i samarbeid mer arbeidarane i Sauda. Eg intervjuar dei og fekk bruke fagforenings- og streikeprotokollar. Dei leste gjennom manus, kom med kritikk og rettleiing. Uten

denne hjelpa kunne eg ikkje ha skrive boka. Eg har også satt meg inn i historisk materiale om Sauda, og brukt det avisene skreiv om streiken.

Dessutan har eg heile tida mens eg skreiv boka, diskutert den med kamerata i sentralkomiteen i MLG.

– Boka skiller seg ganske mye fra ting du har skrevet tidligere. Betydde valget av emne noe bestemt for deg som forfatter?

– Eg ønska å komme ut av den isolasjonen som forfattarar ofte er i og eg ville gjere noe aktivt for å tjene folket. Eg tror at Sauda-arbeidaranes erfaringer er viktige og at denne boka kan brukes. Nettopp derfor synes eg også at det er viktig å nå ut til nye lesargrupper.

Tor Obrestads siste bok er meget sterk. Den tar opp en del av den historiske bakgrunnen for streiken i 1970 samtidig som den forteller konkret om hva som skjedde under streiken. Boka er skrevet levende slik at det er goy å lese den.

Skal vi kritisere boka, vil vi peke på at de viktige erfaringene Sauda-arbeiderne gjorde med egen forsyningskomite og dugnad til bygdas beste kunne vært utdypa bedre. Dessuten, legges ikke vekten i vel stor grad på utviklinga til hovedpersonen og streikelederen slik at de andre personene blir litt uklart tegnet? Vi er ikke helt sikre på dette siste, men reiser likevel spørsmålet.

Denne kritikken er imidlertid sterkt underordna. Boka er absolutt bra.

KAMPEN FORTSETTER

PS-gruppa har kommet med ei ny LP-plate: »Kampen fortsetter», på Samspill. Tidligere har PS-gruppa bl.a. vært med på å lage Oktober-plata »Slutt opp kamerat!» Den nye plata er meget bra.

PS-gruppa har brukt flere gamle tekster som Per Sivles streikesanger fra 1890-åra og dikt av Rudolf Nilsen, blant annet om julefeiring. Av de nyere tekstene kan vi nevne en om forurensning, Trikkevise, om bedriftslegens funksjon og om og fra vietnamesernes kamp. Tekstene er laga av Bjørn Nilsen, Harald Sverdrup og PS-gruppa.

Tekstene er levende og bra – med ett

unntak: »Kampvise mot EEC» som tildels er prega av en del klisjebruk.

Melodiene har PS-gruppa stort sett laga sjøl. De er fint tilpassa tekstene, spesielt vil vi framheve Per Sivles »Tilbakeblikk» og Rudolf Nilsens »Ættens sang». Her glir den gamle teksten og den nye melodien helt utmerket sammen. Men burde ikke melodien til Rudolf Nilsens dikt »Svar» (»Tvers igjennom lov til seier») hatt mer preg av kampsang?

Det går en virkelig rød tråd gjennom tekstene på denne plata. De står på folkets side både nasjonalt og internasjonalt.

Røde Garde

Avisa til SUF(ml)

c/o Klassekampens distribusjon,
Boks6179 ETTERSTAD,Oslo 6.
Postgiro 20 60 68.

adresse:

Åra under første verdenskrig var harde for vanlige folk i Norge. Kapitalen var inne i et kraftig oppsving. Den situasjonen som var skapt av krigen i Europa, skapte mange muligheter for små og store spekulanter. De små slo seg opp på svartebørs og aksjespekulasjon, de store spilte på motsetningene mellom de krigførende landa og hovet inn kjempeprofitter.

Men arbeidsfolk fikk bare se baksida av medaljen. Spekulasjonsbølgen ble fulgt av inflasjon, dyrtid og matmangel. Matkøer, rasjoneringskort og nød preget hverdagen for folk flest, mens overklassen veltet seg i rikdom. I avisene sto det oppskrifter på barkebrød og kjøttkaker uten kjøtt, side om side med helsides vinannonser og notiser fra selskapslivet.

Men folket fant seg ikke i uretten uten å kny. Over hele landet gjærte det, folk protesterte mot dyrtida på massemøter, demonstrasjoner og aksjoner.

Kvinner til kamp mot dyrtida

I Odda var det husmødrene som gikk i spissen for å slå dyrtidsframstøtene tilbake. I 1915 gjorde Meieribolaget der det klart at de aktet å legge på melkeprisene. Da kom husmødrene sammen for å drøfte hva de kunne gjøre. De ble enige om at de skulle nekte å kjøpe melk fra meieriene, og de skrev brev til samtlige meieribestyrere og fortalte hva de var blitt enige om. Resultatet ble at melkeprisene ikke ble pålagt i første omgang.

Året etter forsøkte meieriene seg på ny. De satte opp melkeprisene med 4 øre, fra 22 til 26 øre literen. Men husmødrene i Odda ville ikke gi seg uten kamp denne gangen heller. De sammenkalte arbeidsfolk i Odda til allmannamøte i Folkets hus for å drøfte hva som skulle gjøres. Det kom mange folk på møtet, de fleste kvinner. Diskusjonen gikk livlig, og stemningen var militant. Resultatet ble at kvinner og menn i Odda vedtok å gå til en ukes melkestreik.

Neste dag var streiken et faktum. Husmødre stilte opp som streikevakter utenfor alle meieriutsalgene i byen, og de oppfordret folk til å la være å kjøpe melk. Noen av meieriene ga seg og lot være å ta inn melk, andre solgte villig vekk til byens borgerskap.

Husmødrene holdt på melkestreiken hele uka til ende. Men denne gangen var ikke borgerskapet villig til å gi seg så lett. De kjørte ut harde angrep mot de streikende, og byens eneste avis gikk i spissen. Stilen kjenner vi forsåvidt godt nok til i dag også. På lederplass i »Hardanger» (Venstre) ble det sagt klart ifra at det eneste som driver arbeiderne i Odda er hat og misunnelse overfor bøndene i distriktet. De unner ikke bøndene betaling for varene sine. Og ikke nok med det:

»Er det bønderne i Odda dei meiner aa trælbinde under Folkets hus, eller kor langt hev dei tenkt magtumraadet skal rekka? Vil socialisterne i Odda diktera pris og salsvilkaar for mjølk fraa heile Hrdaner, fraa Jæren, Ryfylke og umlandet til Bergen? At dei hev hug til det er lett aa skyna. Men magt? – Du store stakkarsdom! Vilde bønderne bry seg um dette

Dyrtidsdemonstrasjon i Oslo i 1917.

socialistkraalet i Odda, so kunde bønderne berre halda eit møte og gjera seg samstelte um at dei sender korkje mjølk eller onnor matvara til Odda. Daa varde det nok ikkje lenge fyrr det vart ei onnor læta i Folkets hus.»

Kvinnenes organisering var ikke sterk nok den gangen til å motstå presset og trappe opp aksjonen da streikeuka var over. Borgerskapet i Odda fikk det som de ville. Melkeprisen ble nok satt litt ned i en del av meieriutsalgene men stort sett ble prisen som den var før streiken, 26 øre literen.

Historien om dyrtidsaksjonene i Odda er imidlertid ikke slutt med det. For husmødrenes kamp mot dyrtida i Odda og andre lignende

aksjoner rundt i landet i 1915 og 16 var opptakten til langt kraftigere masseaksjoner og til sterke revolusjonære strømninger i hele den norske arbeiderklassen. Så lenge krigen varte, var det kapitalen som var på offensiven. Men etter krigen endret bildet seg. Da seiret det sovjetiske folket over kapital og tsarveldet, og verdenshistoriens første sosialistiske stat ble grunnlagt. Og over hele verden var revolusjonen på frammarsj. I Norge var begeistringen for revolusjonen så sterk, at selv de reformistiske lederne i Arbeiderpartiet og Landsorganisasjonen ble nødt til å være revolusjonære noen år.